

denne Bestræbelse. Dette er da ogsaa erkjendt næsten fra alle Sider hos os, og forskjellige Skridt ere gjorte heimi mod det. Jeg mener nu, at man ved denne Lov ikke skal gaa i den modsatte Retning, og jeg skal derfor gjøre opmærksom paa adskillige Punkter, der findes i det foreliggende Lovforslag, hvor man søger at gaa i den modsatte Retning. I § 3 findes den Bestemmelse, at Forældre og hver især af dem ere forpligtede til at forsjørge deres ægte Børn, indtil disse have fyldt det 18de Aar, for Døtrenes Vedkommende dog kun, forsaavidt de ikke forinden ere indtraadte i Ægtefæb. Denne Bestemmelse kan man selvfølgelig ikke have det Mindste imod, thi der stilles Mand og Hustru ganske lige. Men saa hedder det fremdeles: „Samme Forpligtelse, som Forældre saaledes have til at forsjørge deres ægte Børn, har Moderen mod sine uægte Børn.“ Her fremtræder itrag Forskjellen. Moderen bliver stillet paa en anden Maade ligeoverfor sine uægte Børn end Faderen ligeoverfor sine. Naar Faderen blot betaler det Underholdningsbidrag, hvorefter § 3 taler, saa er han færdig med de uægte Børn, han har. Moderen derimod har den samme Forpligtelse ligeoverfor sine uægte Børn, som hun har ligeoverfor dem, hun har født i Ægtefæbet. Det er en af disse Uregelmæssigheder, der ikke burde finde Sted, og hvor jeg mener, at Lovforslaget burde ændres derhen, at Mand og Kvinde bleve stillede fuldstændig ens, saa at Manden fik den samme Forpligtelse ligeoverfor sine uægte Børn, som Lovforslaget vil paalægge Moderen. Der kan siges: Ja, Moderen har maaste indgaaet et andet Ægtefæb, men det kan dog ogsaa tænkes, at Moderen er død, og saa staaar Barnet altsaa uden nogen Forjorgelse. I § 5 kommer der en Ulighed frem, der gaar i modsat Retning, og som jeg ikke ret forstaar. Paragrafen er delt i 2 Dele, a. og b. I a. bestemmes, at den Mand, som gifter sig med en Enke eller en fraskilt Hustru eller en hidtil ugift Kvinde, der har Børn, er pligtig at forsjørge hendes i Ægtefæbet indbragte Børn i samme Omfang som hans egne, uagtet Ægtefæbet med Børnenes Moder ophører. Der er ikke nærmere bestemt, hvad der skal forstaaes ved, at Ægtefæbet „ophører“, om man derved kun skal tænke sig det Tilfælde, at Moderen er død; efter Ordlyden kan der ligesaa fuldt tænkes paa det Tilfælde, at Ægtefæbet bliver opløst paa anden Maade, og i saa Tilfælde beholder Manden Forpligtelsen til at forsjørge de Børn, som Moderen har indbragt i Ægtefæbet, i samme Omfang, som han skal forsjørge for sine egne, ogsaa da, naar de Børn,

der ere indbragte i Ægtefæbet, høre til de saakaldte uægte fødte Børn. Det hedder nemlig: Den Mand, som gifter sig med en Enke eller fraskilt Hustru eller en hidtil ugift Kvinde, altsaa en Kvinde, der har Børn udenfor Ægtefæb, som hun fører ind i Ægtefæbet; dem kan hun overlade til Manden og gaa fra, naar Ægtefæbet mellem dem bliver opløst. Saaledes er altsaa Mandens Stilling. Om Kvinden hedder det i § 5 b.: Den Kvinde, som gifter sig med en Entemand eller fraskilt Mand, er pligtig at forsjørge hans i Ægtefæbet indbragte ægte Børn i samme Omfang som hendes egne, selv efter at Ægtefæbet med Børnenes Fader er opløst ved den Sidstes Død; derimod staaar der Intet om, at dette skal ske, naar Ægtefæbet af andre Grunde ophører. Det vil altsaa ses, at Mand og Kvinde her ere stillede paa forskjellig Maade, idet Kvinden er stillet ulige gunstigere end Manden, hvad jeg ikke finder den allermindste Grund til. Dette er en Uregelmæssighed, der ikke burde findes i Lovforslaget og endnu mindre ophøres til Lov. I § 11 har Lovforslaget gjort et lille Tilløb til at stille Mand og Hustru lige med Hensyn til Forjorgelsespligten, idet det nemlig i 1ste Punktum hedder: „Saalænge en Hustru ikke er endelig stilt fra sin Mand kan det, for saa vidt hun har særegne Midler eller Indtægter, paalægges hende at komme Manden til Hjælp i hans Trang“. Jeg siger, det er et Tilløb til at stille Mand og Hustru lige, men jeg indser ikke Nytten deraf. Man vilde komme meget nemmere over det ved at stille Forjorgelsespligten aldeles lige for Mand og Hustru. Thi hvad vil det sige, at hun har særegne Midler eller Indtægter? Det vil ikke sige Andet, end at hun skal være i Stand til at forsjørge Manden, men mon ikke det Samme ogsaa maa siges om Manden? Han skal jo kun være Forjorger, naar han er istand dertil, saalænge altsaa han har særlige Midler og Indtægter, som sætte ham istand dertil; kan han ikke det, er jo den haarde Nødvendighed tilstede, saa at han maa lade være. I den øvrige Del af første Stykke af § 11 kommer derimod den forskjellige Stilling, som man vil have, at Mand og Hustru skulle indtage, atter frem. Det hedder saaledes: „Fremdeles kan det ud over Tidsgænsen for den i de foregaaende Paragrafer hjemlede Forjorgelsespligt paalægges Forældre i Trangstilfælde at understøtte deres ægte Børn, Moderen sine uægte Børn.“ Hvorfor Faderen ikke skal understøtte sine uægte Børn i Trangstilfælde, det kan ikke indses; at der kan siges nogetjombest Fornuftigt til Forfar